

Boys aan de barre.

Ooit had ik als balletjuf een groepje van vijf- en zesjarigen, dat voor de helft uit jongetjes bestond. Destijds dacht ik hoopvol dat er iets wezenlijks ging veranderen, maar dat was te vroeg gejuicht. De meesten zaten immers nog op de kleuterschool, die onschuldige vergaarbak ,waar bokken en schapen nog niet al te strikt gescheiden zijn. De plek waar Jeroen zich onbekommerd kan uitleven in de poppenhoek, terwijl Chantal kordaat om zich heen mept in de zandbak.

Het was een mooi span dat op die woensdagmiddagen de studio kwam binnenschuiven. Allereerst Dirk met zijn blonde krullen en twee linkse benen.

Dan Joost met zijn olijke hoofd en teddyberenlijf. Joost had twee oudere zusjes die ook aan ballet deden en dan kijk je nergens meer van op. Zelfs niet van een potje rondhuppelen in een strokenrokje. Jeroen, nummer drie had dezelfde struikelbenen als Dirk, maar ook hij deed rustig een rok aan. Niet vanwege zusterlijke invloed maar omdat alles wat zwierde, kleurig, fleurig en zacht was, hem mateloos boeide.

Stefan, de vierde, was het type pechvogel. Hij brak kort na de eerste les een been, daarna een arm en verdween van het danstoneel. Als vijfde David. Het soort mannetje zoals elke leerkracht ze het liefst heeft: slim, enthousiast en vol fantasie.

Last but not least mijn eigen zoons van destijds vijf en zeven. Uiteraard ook slim en vol fantasie. Ik heb ze maar een maand op les gehad, want ze hingen de clown, oftewel de beest uit. Niet dat ze dansen stom vonden maar zeg nou zelf: Je móeder als ballet-juf

Die hoef je toch niet serieus te nemen? Dus wel!
Het was de enige keer dat ik leerlingen eruit heb gegooid.